

samt att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t, derest ofvannämnda beslut vinner Kongl. Maj:ts samtycke, måtte täckas i öfverensstämmelse härmed vidtaga de förändringar i Kongl. Stadgan om folkundervisningen i Riket den 18 Juni 1842, och öfriga hithörande författningar, som till följd af samma beslut blefve erforderliga.

Stockholm den 24 Januari 1868.

Carl Hasselrot.

N:o 19.

Af Herr Hasselrot, Carl, angående dödsstraffets afskaffande.

Det gifves vissa frågor, hvilka ej kunna falla, innan de blifva på ett tillfredsställande sätt lösta. Ibland dessa är frågan om dödsstraffets afskaffande. Jag behöfver icke upptaga Kammarens tid med utveckling af skälen för orättmätigheten, obehöfligheten och skadligheten af detta grymma, onaturliga straff. Det är så nyss frågan härom här på detta rum afhandlades, att skälen för och emot dess afskaffande lefva i friskt minne och lika litet behöfva dessa skäl utvecklas för att inom det Utskott, dit frågan lärers blifva öfverlemnad, söka bereda framgång åt förslaget. Frågan är nämligen utredd inom litteraturen och inom Representationen. Den utgör endast en tidsfråga, — om vårt folk ännu är moget för denna lagförändring.

Då jag härom är innerligt öfvertygad och då jag lifligt önskar, att detta lagbud, som är en kvarlefva af fordna tiders råhet och grymhet och som för närvarande endast utgör ett straffhot, som sällan om någonsin lærer komma att tillämpas, så snart som möjligt måtte utplånas ur vår på ädla och kristliga grunder i öfrigt byggda strafflag, vågar jag, under åberopande af hvad jag vid sista riksdagen i ämnet anfört, i ödmjukhet föreslå,

att Riksdagen i underdånig skrifvelse, med uttalande af den åsigt att dödsstraffet bör såsom straffart ur nu gällande strafflag borttagas, måtte i underdånighet anhålla, att Kongl. Maj:t

täcktes låta utarbета och till en blifvande Riksdag framlägga förslag till de ändringar i strafflagen, som till följd af dödsstraffets afskaffande blifva erforderliga.

Stockholm den 24 Januari 1868.

Carl Hasselrot

N:o 20.

Af Herr Croneborg, W., om upphäfvande af 7 § 2 mom. samt 8 § i Kongl. Förordningen angående grunderna och villkoren för hemmansklyfning och jordafsöndring.

Under sednare år har så småningom nödvändigheten och nyttan af att egna de i vårt land befintliga skogar en mera omsorgsfull skötsel och möjligheten att af dessa draga ökade inkomster blifvit allt mera insedd, i hvilket hänseende bemödanden på ganska förtjenstfullt sätt äro gjorda i åtskilliga delar af vårt land, men af åtskilliga af nu gällande lagar mötas dessa bemödanden af så många och stora hinder, att det åsyftade resultatet till icke ringa mån förminskas, om icke helt och hållet uteblifver; en i skogsvård nitisk jordegare fruktar att på ett vetenskapligt sätt inrätta sin skogsskötsel, eller vågar icke underkasta sig de kostnader ett sådant system erfordrar, då hans planer af orsaker, på hvilka han icke kan inverka, mer eller mindre oförmodadt kunna korsas eller omintetgöras, hvadan skogsskötseln nu förnämligast består deruti, att för tillfället kunna af skogen tillskansa sig all möjlig vinst utan all slags beräkning på dess framtida bestånd.

Jag förmenar, i följd af det anförda, att rättaste sättet för att nå ett för den privata skogsskötseln önskvärdt mål är att, utan stiftande af nya lagar, söka vinna upphäfvande af de äldre lagbud, som hufvudsakligast hindra en värdad skogsskötsel, och vill härvid påpeka att de lagar, hvilka jag i detta fall åsyftar, äro att söka i Kongl. Förordningen om hemmansklyfning och jordafsöndring, om egofriden och stängselskyldighet, samt om skiftesverket. Hvad nu förstberörda Kongl. Förordning af den 6 Augusti 1864 angår, så synes den vara tillkommen och affattad med speciel hänsigt till endast jordbruket och möjligheten för arbetare att kunna